

MADARAK.

Hogy lármáznak! milyen szemtelenek!
 Tetszenek és megszegyenítenek,
 s úgy magyarázzák az igazukat,
 hogy meg kell értenem a szavukat,
 madár szavukat, hogy ez nem elég,
 és adjak, még, és még, és újra még.
 Mit tehetek? Nevetek és adok,
 szalonnabórt, kölest és tökmagot,
 ami akad... Míg kint tesztek-veszek,
 messziről lesik az erkélyemet,
 s alig jövök be, tollas seregük
 rögtön itt van, itt röpdös mindenütt.

En meg elnézem az üvegen át
 a szárnyas éhség fázó csapatát,
 a nyüzsgő hadat, a verebekét,
 s a gyáva rigót, ijedt cinegét,
 nézem őket, s szégyellem magamat:
 könnyű szeretni a madarakat!
 Könnyű bizony... Es elgondolkozom
 ellenségeken és barátokon,
 eszembe jut ez, meg az, ami jót
 emberrel tettem: almát és diót
 dugtam itt-ott, tanítást, könyvet és
 orvosságot, néha valami pénzt,

rossz ruhát, szép szót... s hogy a hátamon
 vittem fel egyszer a hegyoldalon
 egy beteget... És hogy... Osszeadok
 sok kis emléket... és elborzadok:
 nekem sok volt, másnak mégis mit ért?
 Mit tehet az ember az emberért?

Mit tehettem?!... Szégyellem magamat...
 Madarak verik az ablakomat.
 Eheznek, fáznak. Mint az emberek.
 Ne tegyem azt se, amit tehetek?
 Madarak... Na még egy marék magot!
 ...És elfüggönyözöm az ablakot.

Szabó Lőrinc.

ADTAL NEKI ERTE TETŐT.

Szegény kiesi ángyom-asszony,
 hogy Krisztus előtt könnyet fakasszon,
 jó pár mérföldet ment maga.
 Hajnalban indult, s panaszkodott,
 hogy nincsen lova, se számara,
 de hite azért így is ragyog,
 s Isten elé viszi gyalog.